

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.648 van 17 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens katholiek christen afkomstig van Khanasur nabij Mosul in Centraal-Irak.

U diende een eerste asielaanvraag in op 29 december 2004. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19 januari 2005. Op 21 januari 2005 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 24 februari 2005 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) en op 21 maart 2005 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Irakese nationaliteit en uw afkomst uit Khanasur. U keerde niet terug en tekende op 11 mei 2005 beroep aan bij de Raad van State.

Op 27 maart 2008 diende u, samen met uw echtgenote (T. S. D.) (OV X en CG X) een tweede asielaanvraag in. Uw inmiddels meerderjarige zoon (D. N. V.) (OV X en CG X) verklaarde zich die dag eveneens vluchteling. U baseerde zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerste asielaanvraag. U zou herder zijn geweest. Op 25 november 2004 zou u Irak verlaten hebben omdat u bedreigd werd door leden van een Arabische stam na een incident waarbij de plaatselijke sheikh om het leven was gekomen. Op 29 december 2004 zou u samen met uw familie in België zijn aangekomen. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde uitdrukkelijk in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe inhoudelijke elementen te kunnen toevoegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw eerste asielaanvraag werd volledig bedrieglijk bevonden. Aan uw Irakese nationaliteit en beweerde afkomst uit Khanasur, Centraal-Irak, kon geen enkel geloof worden gehecht. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u wel uw originele identiteitskaart voor en deze van uw echtgenote. U drukte de hoop uit dat u hiermee jullie afkomst uit Irak zou kunnen bewijzen. Echter, na verificatie van deze identiteitsdocumenten door de Federale Politie blijkt dat ze allebei volledig vervalst zijn (zie verificatieverslag dat werd toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat jullie volledig vervalste identiteitskaarten voorleggen, bevestigt, zoals werd vastgesteld en omstandig gemotiveerd in het kader van jullie eerste asielaanvraag, het frauduleuze karakter van jullie verklaringen als zouden jullie van Irak en in het bijzonder van het dorp Khanasur nabij Mosul afkomstig zijn. De eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielaanvraag kan aldus onmogelijk worden omgebogen, wel integendeel!

Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De hierboven vastgestelde fraude is van dien aard dat uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en dat u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Immers, aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst uit Centraal-Irak kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

Volledigheidshalve moet aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote en uw zoon een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeense katholieke christen afkomstig van Khanasaur nabij Mosul in Centraal-Irak.

U diende een eerste asielaanvraag in op 29 december 2004. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19 januari 2005. Op 21 januari 2005 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 24 februari 2005 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) en op 21 maart 2005 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Irakese nationaliteit en uw afkomst uit Khanasur. U keerde niet terug naar Irak en tekende op 11 mei 2005 beroep aan bij de Raad van State.

Op 27 maart 2008 diende u, samen met uw echtgenoot (D. V. M.) (OV. 5.704.119 en CG 04/21113Z), een tweede asielaanvraag in. Uw inmiddels meerderjarige zoon (D. N. V.)

(OV 6.237.088 en CG 08/11646) verklaarde zich die dag eveneens vluchteling. U baseerde zich op dezelfde feiten als uw eerste asielaanvraag. Uw echtgenoot zou herder geweest zijn. Op 25 november 2004 zou u samen met uw echtgenoot en jullie twee kinderen Irak verlaten hebben nadat uw echtgenoot bedreigd werd door leden van een Arabische stam na een incident waarbij de plaatselijke sheikh om het leven was gekomen. Op 29 december 2004 zou u samen met uw familie in België zijn aangekomen. U en uw echtgenoot dienden dezelfde dag nog een asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag haalde u een incident aan waarbij een katholieke priester in Mosul om het leven was gekomen. U legt ook een originele identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde uitdrukkelijk uw problemen te baseren op die van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze laatste verklaarde op zijn beurt geen nieuwe inhoudelijke elementen te kunnen toevoegen in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Hij legde wel jullie originele identiteitskaarten voor. Hij drukte de hoop uit hiermee jullie afkomst uit Irak te bewijzen (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 2). Echter, na verificatie van jullie identiteitsdocumenten door de Federale Politie blijkt dat ze allebei volledig vervalst zijn (zie verificatieverslag dat werd toegevoegd aan het dossier). Het feit dat jullie vervalste identiteitsdocumenten voorleggen, bevestigt, zoals werd vastgesteld en omstandig gemotiveerd in het kader van jullie eerste asielaanvraag, het frauduleuze karakter van jullie verklaringen als zouden jullie van Irak en in het bijzonder van het dorp Khanasur nabij Mosul afkomstig zijn.

In de marge weze nog opgemerkt dat u klaarblijkelijk wel een Iraaks "bewijs van nationaliteit" kan beschrijven, maar dat u er de juiste en gangbare term of benaming niet voor kent. U verklaart uw gebrek aan kennis terzake door volledig ten onrechte te verklaren dat het bewijs van nationaliteit slechts recentelijk is ingevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Verder is het erg opvallend dat u de partij van voormalig president Saddam Hussein pas na enig gissen juist kan benoemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ook erg opmerkelijk is dat u ondermeer Basra en Najaf vermeldt als Koerdische steden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit is flagrant onjuist!

Aan uw beweerde Iraakse nationaliteit kan nog steeds geen enkel geloof worden gehecht. Het incident dat u aanhaalt met een priester in Mosul houdt geen enkel verband met uw asielaanvraag. Uw afkomst uit de regio Mosul blijkt immers volstrekt ongeloofwaardig te zijn.

Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De hierboven vastgestelde fraude is van dien aard dat uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en dat u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Immers, aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst uit Centraal-Irak kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

Volledigheidshalve moet aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenoot en uw zoon een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in

beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) een manifeste beoordelingsfout begaat.

Verzoekende partijen betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zodat het CGVS hen ten onrechte weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zij zouden wel degelijk gevaar lopen in Irak en daar geen gewoon leven kunnen hebben. Als katholieke christenen vrezen zij niet te kunnen rekenen op een afdoende bescherming vanwege de autoriteiten, gelet op het huidige onveilige klimaat in Irak.

Verzoekende partijen blijven erbij dat de door de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in hun kennis van de ruime regio van Irak onmogelijk de kern van hun asielaanvraag op zich kunnen aantasten. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat zij als herders leefden aan de rand van de dorpsgemeenschap, bestaande uit moslims, waardoor zij voortdurend represailles vanwege deze bevolking vreesden. Verzoekende partijen betogen dat ze aanzien werden als minderwaardige burgers. Zij verwijten de bestreden beslissing tevens geen rekening te hebben gehouden met hun analfabetisme en verwijzen naar een aantal van hun verklaringen voor het CGVS hieromtrent. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun ouders en grootouders afkomstig zijn uit Syrië en Turkije.

Al deze factoren zouden ertoe leiden dat zij een introvert, geïsoleerd bestaan hadden dat niet gericht was op hun omgeving, hetgeen tevens een verklaring zou bieden waarom het Badini dialect dat zij hanteren licht verschilt met het dialect van de moslimbevolking in de ruime regio.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij op diverse andere kennisvragen wel degelijk het juiste antwoord kenden. Het CGVS zou geen rekening gehouden hebben met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan omdat hun Badini dialect verschilde van dat van de tolk tijdens het gehoor op het CGVS. Zij zouden dienaangaande opmerkingen hebben geformuleerd bij aanvang van dit gehoor.

Verzoeker betoogt dat de dood van zijn ouders en de bedreiging waarvan hij het slachtoffer was zeer traumatiserende ervaringen waren.

Een daadwerkelijke bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten is volgens verzoekende partijen niet meer dan dode letter gezien deze weinig of geen vat hebben op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen.

Het CGVS zou onvoldoende rekening gehouden hebben met de gegevens van het dossier en de opmerkingen en argumenten die verzoekende partijen geformuleerd hebben. Hun verklaringen zouden foutief geïnterpreteerd zijn.

Aangaande de neergelegde identiteitskaarten, voeren verzoekende partijen aan dat zij tot aan hun vlucht uit Irak gebruik hebben gemaakt van deze documenten, waardoor zij niet kunnen begrijpen dat de Belgische Federale Politie deze als vals bestempelt. Zij wensen te benadrukken dat zij geen enkel uitstaans hebben met bewuste, opzettelijke vervalsingen van

documenten en zij thans trachten via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen om aan te tonen dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Khanasur nabij Mosul.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren en dusdanig zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verzoekende partijen baseren zich voor hun huidige asielaanvraag op dezelfde elementen die zij reeds bij hun eerste asielaanvraag aanhaalden, met name de bedreigingen van leden van een Arabische stam als gevolg van een incident waarbij de plaatselijke sjeik om het leven was gekomen en waar de kudde van verzoeker bij betrokken was. Het CGVS besloot hieraan in het kader van de eerste asielaanvraag geen geloof te hechten, gelet op hun flagrant gebrek aan kennis omtrent essentiële kenmerken van hun beweerde Iraakse nationaliteit en regio van afkomst, waardoor hun asielaanvragen bedrieglijk werden bevonden.

Ter staving van hun tweede asielaanvraag, brengen verzoekende partijen hun originele identiteitskaarten bij. Na onderzoek door de Federale Politie werden beide documenten echter niet authentiek bevonden, waardoor de bestreden beslissing op goede grond kon besluiten dat deze stukken geenszins vermogen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent hun nationaliteit en afkomst te herstellen. De bewering van verzoekende partijen dat zij geen uitstaans hebben met opzettelijke vervalsingen overtuigt niet. Verweerder geeft terecht aan dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. Ten overvloede merkt de Raad op dat de identiteitskaart van verzoekster 16 februari 1969 vermeldt als geboortedatum, hetgeen niet overeenstemt met haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij op 11 februari 1969 geboren is (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 7b, nr.4).

Voorts oordeelt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar afkomst verder ondermijnd wordt doordat zij (i) niet op de hoogte was van de gangbare Iraakse term voor een nationaliteitsbewijs en eveneens verkeerdelijk verklaarde dat deze documenten slechts recentelijk werden ingevoerd (ii) pas na enig gissen de naam van de partij van voormalig president Saddam Hoessein kon benoemen (iii) geheel foutief Basra en Najaf als Koerdische steden aanduidde.

Waar verzoekende partijen hun gebrekkige kennis wijten aan hun geïsoleerd bestaan als herders, analfabeten en Armeense christenen binnen een moslimgemeenschap, dient te worden opgemerkt dat deze argumenten geenszins een afdoende verschoningsgrond kunnen vormen voor het feit dat verzoekende partijen niet in staat waren te antwoorden op eenvoudige vragen over het land en hun regio van herkomst waar zij volgens hun verklaringen gedurende heel hun leven zouden verbleven hebben. In tegenstelling tot wat in het

verzoekschrift aangevoerd wordt, raakt dergelijke onwetendheid wel degelijk de kern van hun asielrelaas gezien er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. Zij slagen er derhalve niet in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen, zijn de argumenten van verzoekende partijen omtrent het feit dat zij onvoldoende bescherming zouden verkrijgen van de autoriteiten, hetgeen overigens loutere beweringen betreffen, niet dienstig.

Dat er geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat de voorziene tolk Badini op het gehoor voor het CGVS een ander dialect sprak, kan niet worden aangenomen. Verzoeker gaf inderdaad bij aanvang van het gehoor aan dat de tolk een ander dialect had, waarop hem meegedeeld werd dat hij eventuele onduidelijkheden onmiddellijk diende te melden, wat hij echter nagelaten heeft te doen. Uit het verslag blijkt bovendien dat het gehoor verder op normale wijze en zonder communicatieproblemen verlopen is (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3). Ook verzoekster werd erop gewezen dat zij eventuele problemen, ook in verband met de tolk, diende te melden. Zij maakte enkele opmerkingen aangaande de gehoren tijdens de eerste asielaanvraag doch gaf niet aan enig probleem te ondervinden tijdens het desbetreffende gehoor. Eventuele communicatieproblemen blijken evenmin uit het gehoorverslag (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3b).

Op basis van voorgaande vaststellingen, kon het CGVS op goede grond besluiten tot de ongelooftwaardigheid van de afkomst en asielmotieven van verzoekende partijen en kan niet worden aangenomen dat er een manifeste beoordelingsfout zou zijn gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen blijken het voorgaande geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvragen op individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoekende partijen vragen de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Bij een eventuele terugkeer vrezen zij foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gezien zij als katholieke Irakezen van Armeense afkomst het slachtoffer zouden worden van represailles vanwege leden van een Arabische stam wiens sjeik om het leven was gekomen na een aanrijding tussen diens voertuig en de kudde dieren van verzoeker.

Gezien de algemene veiligheidssituatie in Irak niet veilig en stabiel is en gelet op het feit dat verzoekende partijen Armeense christenen zijn, vrezen zij dat zij niet op een afdoende bescherming van de ordediensten zullen kunnen rekenen.

Zij vrezen eveneens dat hun leven in gevaar is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld, gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is. Verzoekende partijen wijzen op hun afkomst uit Khanasus Sinjar, nabij Mosul, Centraal-Irak en de door hen neergelegde identiteitskaarten

5.2. In acht genomen dat verzoekende partijen hun afkomst uit Sinjar, Centraal-Irak, noch hun asielmotieven aannemelijk maken (zie sub 4.2), ontwaart de Raad in het dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan hen de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.